

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 324

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 24 aprilie 2008

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 154 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VI alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2004 pentru modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, a prevederilor art. 97 lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, precum și a prevederilor art. 17 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.210/2004 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară	2–3
Decizia nr. 281 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	4–5
Decizia nr. 308 din 13 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului	5–6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
399. — Hotărâre privind recunoașterea Statutului de organizare și funcționare al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România	7–13
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din data de 11 octombrie 2007 în Cauza Dragoș împotriva României	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 154**

din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VI alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2004 pentru modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, a prevederilor art. 97 lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, precum și a prevederilor art. 17 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.210/2004 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. VI alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2004 pentru modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, a prevederilor art. 84 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și a prevederilor art. 17 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.210/2004 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, excepție ridicată de Simona Chioțan în Dosarul nr. 13.674/54/2006 (nr. în format vechi 2.755/CAF/2006) al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, ca fiind inadmisibilă, întrucât criticile de neconstituționalitate vizează o omisiune de reglementare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 13.674/54/2006 (nr. în format vechi 2.755/CAF/2006), **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VI alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2004 pentru modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, a prevederilor art. 84 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, precum și a prevederilor art. 17 alin. (1) din Hotărârea**

Guvernului nr. 1.210/2004 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, excepție ridicată de Simona Chioțan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât nu reglementează dacă, în ipoteza încetării raporturilor de serviciu prin consimțământul părților, cauzele de încetare a acestor raporturi sunt imputabile sau nu angajatului.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor art. 41 din Constituție, deoarece, potrivit prevederilor de lege criticate, angajatul are dreptul de a opta între calitatea de funcționar public și cea de personal contractual.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.210/2004 este inadmisibilă. Referitor la celelalte texte de lege criticate, consideră că excepția este neîntemeiată. În acest sens, susține că aceste prevederi nu contravin art. 41 din Constituție, deoarece este opțiunea angajatului de a alege între calitatea de funcționar public și cea de personal contractual.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.210/2004 este inadmisibilă. Cu privire la celelalte textele de lege criticate, consideră că acestea sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Ulterior sesizării Curții, prin Încheierea din 15 martie 2007, Legea nr. 188/1999 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007. În urma republicării, textele de lege au fost renumerotate. Astfel, art. 84 alin. (1) lit. b) a devenit art. 97 lit. b) cu un conținut identic în ceea ce privește lit. b).

Așadar, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele prevederi:

— Art. VI alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2004 pentru modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 7 iunie 2004, aprobată cu modificări prin Legea nr. 499/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.069 din 17 noiembrie 2004;

— Art. 97 lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007;

— Art. 17 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.210/2004 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 5 mai 2006.

Prevederile de lege criticate au următoarele redactări:

— Art. VI alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2004: „(1) *Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară și unitățile sale subordonate vor prelua personalul de specialitate din cadrul Oficiului Național de Cadastru, Geodezie și Cartografie, al oficiilor județene de cadastru, geodezie și cartografie și al municipiului București, al Institutului de Cadastru, Geodezie, Fotogrammetrie și Cartografie și al birourilor de carte funciară.*

(2) *Personalul preluat poate opta între menținerea calității avute anterior reorganizării sau cea de personal contractual în cadrul Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară.*”;

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VI alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2004 pentru modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, a prevederilor art. 97 lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, precum și a prevederilor art. 17 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.210/2004 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, excepție ridicată de Simona Chioțan în Dosarul nr. 13.674/54/2006 (nr. în format vechi 2.755/CAF/2006) al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

— Art. 97 lit. b) din Legea nr. 188/1999: „*Încetarea raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici se face prin act administrativ al persoanei care are competența legală de numire în funcția publică și are loc în următoarele condiții:*

[...]

b) prin acordul părților, consemnat în scris;”.

Textul constituțional considerat a fi încălcat este cel al art. 41 privind munca și protecția socială a muncii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.210/2004, Curtea constată că, potrivit art. 146 lit. d) din Constituție și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Hotărârile Guvernului nu pot constitui obiect al contenciosului constituțional, astfel că excepția referitoare la aceste prevederi urmează a fi respinsă, ca fiind inadmisibilă.

II. Analizând criticile de neconstituționalitate referitoare la art. VI alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2004 și art. 97 lit. b) din Legea nr. 188/1999, Curtea observă că, în realitate, acestea privesc redactarea textelor de lege. Astfel, se apreciază de către autorul excepției că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece nu reglementează dacă, în ipoteza încetării raporturilor de serviciu prin consimțământul părților, cauzele de încetare a acestor raporturi sunt imputabile sau nu angajatului. Așadar, pretinsa neconstituționalitate a textului de lege criticat este determinată exclusiv de o omisiune legislativă. Or, art. 61 din Constituție dispune că „*Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării*”, astfel încât modificarea sau completarea normelor juridice constituie o atribuție exclusivă a acestuia.

Ca atare, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia aceasta „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”, excepția de neconstituționalitate referitoare la aceste prevederi de lege, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 281

din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Compania Națională de Administrare a Fondului Piscicol din București în Dosarul nr. 1.447/118/2006 al Tribunalului Constanța — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.447/118/2006, **Tribunalul Constanța — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Compania Națională de Administrare a Fondului Piscicol din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 16 din Constituție, deoarece creează o discriminare între părțile aflate în proces — două societăți comerciale, sub aspectul obligației la plata taxei de timbru, în măsura în care numai societatea aflată în stare de insolvență beneficiază de scutire de la plata acestei taxe pentru acțiunile introduse de administratorul judiciar sau de lichidator.

Tribunalul Constanța — Secția comercială apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Arată că dispozițiile care stabilesc scutirea de la plata taxei de timbru vin în sprijinul rolului special al administratorului judiciar sau al lichidatorului, acela de a reîntregi patrimoniul debitorului atât în interesul falitului, cât și al creditorilor ce urmăresc recuperarea creanțelor lor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul susține netemeinicia criticii de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența constantă a Curții Constituționale în această materie.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, text de lege care are următorul conținut: „*Toate acțiunile introduse de administratorul judiciar sau de lichidator în aplicarea dispozițiilor prezentei legi, inclusiv pentru recuperarea creanțelor, sunt scutite de taxe de timbru.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității textelor de lege criticate s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 677 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007, precum și prin alte decizii, răspunzând unor critici asemănătoare. Astfel, Curtea a statuat că, în cadrul procedurii falimentului, lichidatorul judiciar are o poziție și o situație deosebite față de toate părțile și față de toți ceilalți participanți la procedură, el nefiind parte în proces, ci participant la procedură, cu rol și atribuții determinate de lege. Acesta nu acționează în interes personal, ci în interesul bunei desfășurări a întregii proceduri, în interesul debitorului insolubil, pentru reîntregirea patrimoniului acestuia, precum și în interesul creditorilor, pentru ca aceștia să își poată valorifica creanțele în cât mai mare măsură și cât mai operativ. Prin urmare, nu poate fi vorba despre un tratament juridic egal, având în vedere situațiile obiectiv diferite în care se găsesc lichidatorul judiciar, pe de o parte, și părțile din cadrul procedurii, pe de altă parte.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Compania Națională de Administrare a Fondului Piscicol din București în Dosarul nr. 1.447/118/2006 al Tribunalului Constanța — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 308 din 13 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Dimitrie Muscă în Dosarul nr. 17.141/299/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 17.141/299/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului**, excepție ridicată de Dimitrie Muscă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, în sensul principiului constituțional consacrat de art. 21, se înscrie și posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct și nemijlocit instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Or, în condițiile în care art. 46 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 prevede obligativitatea comunicării

cererii de chemare în judecată persoanei împotriva căreia va fi pornită ulterior acțiunea civilă și depunerea cererii în instanță numai însoțită de dovada comunicării ei prin scrisoare recomandată, reglementarea criticată restrânge în mod nejustificat accesul persoanei la justiție, contravenind prevederilor constituționale invocate. Spre exemplu, autorul excepției arată că, în cazul contestației la executare, condițiile impuse de lege au semnificația drastică a unui fine de neprimire, întrucât persoana care contestă actul de executare nu le poate îndeplini în termenul de 15 zile prevăzut de lege. Or, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că instituirea unei căi de atac ca modalitate de acces la justiție implică în mod necesar asigurarea posibilității de a o utiliza pentru toți cei care au un drept sau interes legitim.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că dispozițiile art. 46 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 nu relevă prin ele însele vicii de neconstituționalitate, însă oferă premisele existenței unor asemenea vicii, în raport cu prevederile art. 21 alin. (1) și art. 53 din Constituție. Cu toate că posibilitatea instituirii unor condiții administrative minime pentru a accede la justiție este de necontestat, situația în care poate ajunge reclamantul care nu are dovada comunicării actelor de procedură către partea adversă, nu respectă exigențele normelor constituționale. Astfel, respingerea cererii de chemare în judecată, pe motiv că dreptul subiectiv civil trebuia exercitat într-un anumit termen, calificat ca fiind de decădere, pune reclamantul în imposibilitatea de a-și apăra acest drept din cauza faptului că a fost obligat de lege să îndeplinească, în prealabil, o formalitate administrativă. Obligația reglementată prin lege limitează accesul liber la justiție, nerespectând condiția

prevăzută de dispozițiile art. 53 alin. (2) din Constituție referitoare la necesitatea ca măsura restrictivă să fie proporțională cu situația care a determinat-o și să nu aducă atingere dreptului însuși.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile legale criticate instituie o procedură specială, derogatorie de la dreptul comun, a cărei reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 46 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 24 decembrie 2002, texte de lege care au următorul conținut: „*Reclamantul este obligat să comunice cererea, actele pe care se întemeiază și, după caz, interogatoriul scris, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de depunerea acestora în instanță. Judecătorul nu va primi cererea fără dovada privind îndeplinirea obligației de comunicare. Prevederile acestui alineat se aplică oricărei cereri, indiferent de natura ei, cu excepția cererilor formulate în timpul judecății sau a celor prin care se exercită o cale de atac.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) care consacră liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Dimitrie Muscă în Dosarul nr. 17.141/299/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind recunoaşterea Statutului de organizare şi funcţionare al Bisericii Creştine Adventiste de Ziua a Şaptea din România**

În temeiul art. 29 alin. (3) şi al art. 108 din Constituţia României, republicată, precum şi al art. 49 alin. (2) şi (3) din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă şi regimul general al cultelor,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se recunoaşte Statutul de organizare şi funcţionare al Bisericii Creştine Adventiste de Ziua a Şaptea din România, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul Culturii şi Cultelor,
Adrian Iorgulescu

Bucureşti, 9 aprilie 2008.
Nr. 399.

ANEXĂ

**STATUTUL DE ORGANIZARE ŞI FUNCŢIONARE
al Bisericii Creştine Adventiste de Ziua a Şaptea din România**

PREAMBUL

Biserica Creştină Adventistă de Ziua a Şaptea este o biserică creştină, evanghelică, protestantă, care Îl mărturiseşte pe Isus Hristos ca Domn şi Mântuitor. Ea recunoaşte Sfânta Scriptură ca fiind singura normă de credinţă şi practică. Biserica îşi îndeplineşte misiunea în aşteptarea iminentei reveniri a Domnului Isus Hristos.

**CAPITOLUL I
Dispoziţii generale**

Denumirea

Art. 1. — (1) Credincioşii adventiştii de ziua a şaptea din România, fără deosebire de naţionalitate, limbă sau cultură, constituie o biserică creştină sub denumirea de Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea din România.

(2) Denumirea *Biserica Creştină Adventistă de Ziua a Şaptea* se referă la două aspecte majore ale adevărului biblic: credinţa în revenirea iminentă a Domnului Isus Hristos şi respectarea zilei de Sabat ca memorial al creaţiunii şi semn al răscumpărării.

Simboluri şi semne de identificare

Art. 2. — Sigla Bisericii Creştine Adventiste de Ziua a Şaptea, redată mai jos, cuprinde Biblia deschisă din care se înalţă crucea şi o flacără întreită reprezentând Duhul Sfânt. Acestea ilustrează atât crezul fundamentat pe Sfintele Scripturi, centrat în jertfa răscumpărătoare a Domnului Isus Hristos, cât şi călăuzirea permanentă a Duhului Sfânt.

Biserica
Adventistă
de Ziua a Şaptea

Teritoriul

Art. 3. — Biserica Creştină Adventistă de Ziua a Şaptea din România îşi desfăşoară activitatea pe teritoriul României.

Conducerea centrală

Art. 4. — Organul central de conducere şi reprezentare al Bisericii Creştine Adventiste de Ziua a Şaptea este Uniunea de Conferinţe a Bisericii Creştine Adventiste de Ziua a Şaptea. Denumirea prescurtată este *Uniunea de Conferinţe AZŞ* sau *UCAŞŞ*.

Misiunea

Art. 5. — (1) Misiunea Bisericii Creştine Adventiste de Ziua a Şaptea din România este să acorde asistenţă religioasă şi spirituală credincioşilor şi să predice Evanghelia veşnică a Domnului Isus Hristos, în conformitate cu mesajul celor trei îngeri menţionaţi în cap. 14 din Apocalipsă, pentru a-i conduce pe oameni, în spiritul dragostei creştine, să devină ucenici ai lui Isus Hristos şi membri ai Bisericii Sale, convinşi de răspunderea ce le revine faţă de Dumnezeu şi faţă de societate.

(2) Biserica organizează şi coordonează activităţi de păstorire, învăţare, instruire, educare, cultivare spirituală şi vestire a Evangheliei, conform mandatului Domnului Isus din Matei 28: 19—20, prin toate mijloacele specifice ei.

(3) Membrii Bisericii sunt chemaţi:

- să se închine lui Dumnezeu în particular şi în public, individual şi colectiv;
- să cultive relaţii strânse cu ceilalţi credincioşi prin studierea Bibliei în biserică şi în afara ei;
- să promoveze răspândirea Bibliei, revelaţia lui Dumnezeu prin vestirea Evangheliei şi a făgăduinţei celei de-a Doua Veniri a lui Isus Hristos, prin predicare în public şi în particular, prin literatură, prin mijloace de comunicare în masă şi mărturie personală;
- să proclame principiile morale ale Legii lui Dumnezeu, standardul cel mai înalt privind modul de viaţă şi relaţiile umane;
- să promoveze educaţia creştină şi un stil de viaţă sănătos;

f) să promoveze programe sociale pentru alinarea suferințelor și durerilor omenești, prin practicarea dragostei creștine, prin organizarea de servicii și instituții umanitare și de binefacere, prin cursuri de educație sanitară, de combatere a folosirii drogurilor, de consiliere familială etc. și prin acordarea de asistență în orfelinate, aziluri, unități de învățământ, spitale, unități militare, penitenciare și altele;

g) să desfășoare acțiuni culturale menite să păstreze și să transmită valorile creștine în cadrul Bisericii și în societate.

Forma de conducere

Art. 6. — Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea are o formă de conducere preponderent reprezentativă, aleasă în mod liber. Forma de conducere reprezentativă a Bisericii recunoaște că autoritatea aparține credincioșilor Bisericii, iar responsabilitatea executivă pentru administrarea Bisericii este delegată unor organisme reprezentative și unor slujbași reprezentativi.

Raportul cu Biserica Adventistă Mondială

Art. 7. — (1) Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea din România este parte integrantă a Organizației Mondiale a Bisericii Adventiste „Conferința Generală a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea”, cu sediul la Washington DC, SUA, și a organizației teritoriale „Diviziunea Euro-Africa”, cu sediul la Berna, Elveția.

(2) Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea din România se călăuzește după principiile, statutele și regulamentele Bisericii Adventiste Mondiale.

CAPITOLUL II

Definirea Bisericii și mărturisirea de credință

Art. 8. — Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este comunitatea celor care aderă la valorile, principiile și standardele biblice definite în Mărturisirea de credință a Bisericii și în normele Bisericii aflate în vigoare.

CAPITOLUL III

Relația cu statul

Art. 9. — Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea susține principiul separației bisericii de stat, iar în raporturile sale cu statul român este autonomă și se conduce după statutul propriu.

Art. 10. — (1) Conform Sfințelor Scripturi, ordinea civilă este rânduită de Dumnezeu. Adventiștii de ziua a șaptea recunosc autoritatea statului în chestiunile civile și recomandă supunere față de cerințele sale, atât timp cât acesta acționează în sfera sa legitimă.

(2) În același timp, credem că statul nu are competența să se pronunțe în materie de credință religioasă și în aspecte legate de relația dintre ființa umană și Divinitate.

Art. 11. — Conform poruncii a patra a Decalogului, credincioșii adventiști de ziua a șaptea respectă sâmbăta, începând de vineri de la apusul soarelui până sâmbătă la apusul soarelui, ca zi de repaus și sărbătoare religioasă, rânduită de Dumnezeu pentru închinare, cultivare spirituală și servicii de cult, și nu desfășoară în această zi nicio lucrare în scopuri materiale sau de interes vremelnic, nici atunci când este vorba despre serviciu, școală sau serviciul militar.

Art. 12. — (1) Creștinii adventiști de ziua a șaptea respectă principiile și legile sănătății descoperite în Sfințele Scripturi, promovează un stil de viață cumpătat și se abțin de la orice lucru care dăunează dezvoltării armonioase și depline a ființei umane.

(2) Din acest motiv, credincioșii adventiști de ziua a șaptea așteaptă ca nicio persoană fizică sau juridică, de drept privat sau public, să nu le impună o dietă contrară preceptelor credinței lor.

Art. 13. — Porunca a șasea din Decalog interzice uciderea omului. De aceea, adventiștii de ziua a șaptea se situează pe poziția de necombatantă în cadrul serviciului militar.

CAPITOLUL IV

Membrii Bisericii

Art. 14. — Calitatea de membru al Bisericii poate fi dobândită de orice persoană care aderă de bunăvoie și din convingere la valorile, principiile și standardele biblice reflectate în Mărturisirea de credință și în normele Bisericii, trăiește în armonie cu aceste principii și primește botezul biblic.

Art. 15. — Fiecare membru al Bisericii poate să aparțină unei singure biserici locale. Membrii se pot transfera într-o altă biserică locală în conformitate cu prevederile normelor Bisericii.

Art. 16. — Membrii Bisericii au dreptul să participe la serviciile religioase și adunările bisericii locale, să beneficieze de sprijin moral și asistență spirituală, să aleagă și să fie aleși în diferite slujbe sau în comitetele de conducere ale Bisericii. De asemenea, pot fi aleși ca delegați pentru a reprezenta biserica locală la adunări generale ale unui nivel superior din structura Bisericii.

Art. 17. — Copiii nebotezați ai credincioșilor adventiști și persoanele care împărtășesc principiile Bisericii și nu au calitatea de membru fac parte din corpul credincioșilor Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea.

Art. 18. — Părinții sau tutorii legali au dreptul exclusiv de a opta pentru educația religioasă a copiilor minori, conform propriilor convingeri.

Art. 19. — Membrii Bisericii au datoria să trăiască în armonie cu principiile de credință și organizare ale Bisericii, să contribuie la susținerea ei prin slujire, comportament exemplar și prin mijloace materiale, în acord cu standardele biblice.

Art. 20. — (1) Biserica locală are dreptul și obligația de a pune sub disciplină, până la retragerea calității de membru din rândurile ei, pe membrii care încalcă principiile biblice și normele Bisericii.

(2) Situațiile și condițiile în care membrilor li se poate administra disciplina Bisericii sunt înscrise în normele Bisericii.

(3) În cazul în care un membru al Bisericii se socotește nedreptățit poate face apel la forul bisericesc superior, care poate dispune reanalizarea cazului.

Art. 21. — Dreptul de primire sau de retragere a calității de membru al Bisericii, precum și dreptul de a acorda scrisori de transfer aparțin numai bisericii locale și se exercită la propunerea comitetului acesteia.

CAPITOLUL V

Structura organizatorică

Art. 22. — Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea din România cuprinde 3 niveluri organizatorice: biserica locală, conferința și Uniunea de conferințe.

Art. 23. — (1) Biserica locală este nivelul de bază al organizației Bisericii.

(2) Bisericile locale de pe un anumit teritoriu formează o conferință. Ansamblul conferințelor de pe întregul teritoriu al României formează Uniunea de Conferințe a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Art. 24. — (1) Conferințele și Uniunea de conferințe sunt persoane juridice de utilitate publică. În prezent, în cadrul Uniunii române funcționează 6 conferințe.

(2) La data adoptării prezentului statut, în cadrul Uniunii de Conferințe a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea funcționează următoarele conferințe:

a) Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea — Conferința Banat, respectiv Biserica AZȘ — Conferința Banat, cu sediul în municipiul Arad, str. Ștefan cel Mare nr. 3, județul Arad, având jurisdicție în județele Arad, Bihor, Caraș-Severin, Hunedoara și Timiș;

b) Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea — Conferința Moldova, respectiv Biserica AZȘ — Conferința Moldova, cu sediul în municipiul Bacău, str. Oituz nr. 53, județul Bacău, având jurisdicție în județele Bacău, Botoșani, Galați, Iași, Neamț, Suceava, Vaslui și Vrancea;

c) Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea — Conferința Muntenia, respectiv Biserica AZȘ — Conferința Muntenia, cu sediul în municipiul București, str. Negustori nr. 15, sectorul 2, având jurisdicție în municipiul București și în județele Brăila, Buzău, Călărași, Constanța, Dâmbovița, Giurgiu, Ialomița, Ilfov, Prahova și Tulcea;

d) Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea — Conferința Oltenia, respectiv Biserica AZȘ — Conferința Oltenia, cu sediul în municipiul Craiova, Str. 24 Ianuarie nr. 1, județul Dolj, având jurisdicție în județele Argeș, Dolj, Gorj, Mehedinți, Olt, Teleorman și Vâlcea;

e) Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea — Conferința Transilvania de Nord, respectiv Biserica AZȘ — Conferința Transilvania de Nord, cu sediul în municipiul Cluj-Napoca, str. Ghe. Bîlașcu nr. 101, județul Cluj, având jurisdicție în județele Alba, Bistrița-Năsăud, Cluj, Maramureș, Sălaj și Satu Mare;

f) Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea — Conferința Transilvania de Sud, respectiv Biserica AZȘ — Conferința Transilvania de Sud, cu sediul în municipiul Târgu Mureș, str. Predeal nr. 120, județul Mureș, având jurisdicție în județele Brașov, Covasna, Harghita, Mureș și Sibiu.

Art. 25. — (1) Bisericile locale nou-constituite pe teritoriul unei conferințe sunt primite ca membre în rândul celorlalte biserici ale conferinței respective de către Adunarea generală a acesteia, aflată în sesiune.

(2) Conferințele nou-constituite pe teritoriul Uniunii de conferințe sunt primite în Uniune de către Adunarea generală a acesteia, aflată în sesiune.

Art. 26. — (1) În cadrul Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea pot funcționa: edituri, tipografii, instituții de învățământ de diferite grade și profiluri, Institutul Teologic, instituții sanitare, posturi de radio și TV, Casa de pensii, cămine de bătrâni, orfelinate și alte instituții de caritate și de interes social.

(2) Instituțiile Bisericii pot funcționa pe baza statutului propriu, adoptat de forurile abilitate. Aceste instituții pot funcționa fără statut juridic sau pot avea statut juridic.

(3) Reprezentanții instituțiilor prevăzute la alin. (1), la aprecierea Adunării generale, pot fi aleși în comitetele executive ale conferințelor sau în Comitetul Uniunii, în funcție de organizația față de care sunt subordonate.

Art. 27. — Casa de pensii funcționează după statutul propriu, stabilit de Comitetul executiv al Uniunii de conferințe.

CAPITOLUL VI Biserica locală

Art. 28. — Biserica locală este o organizație formată dintr-un număr suficient de credincioși, înființată de membri ai Bisericii, cu aprobarea comitetului executiv al conferinței pe al cărei teritoriu se află.

Art. 29. — Biserica locală nu are personalitate juridică, fiind parte integrantă a conferinței. Ea funcționează pe baza unei autorizații eliberate de Uniunea de conferințe, valabilă în fața oricărei autorități. Biserica locală se poate angaja în proiecte sau în parteneriate și cooperări numai în baza unei autorizări din partea conferinței.

Art. 30. — Dintr-o biserică locală pot face parte și grupe de credincioși din localitățile învecinate sau credincioși izolați. Grupele funcționează pe baza unei autorizații eliberate de Uniunea de conferințe și sunt subunități ale bisericii locale de care aparțin. În aceste grupe se pot oficia servicii de cult și de învățare a Sfințelor Scripturi.

Art. 31. — Biserica locală desfășoară activități religioase atât în ziua de Sabat, cât și în celelalte zile ale săptămânii, în locașul de cult, dar și în spații publice, în case particulare și în aer liber, cum ar fi: predicarea și învățarea Sfințelor Scripturi, servicii de cult, activități de instruire și vestire a Evangheliei, botezuri, cununii religioase, înmormântări și orice alte activități compatibile cu doctrina și misiunea Bisericii.

Art. 32. — Serviciile de închinare ale Bisericii sunt publice și nimeni nu poate fi împiedicat sau obligat să participe. Nimeni nu are voie să tulbure activitatea Bisericii.

Art. 33. — (1) Organul de conducere al bisericii locale este comitetul acesteia și este format din unul sau mai mulți prezbiteri, primul diacon, casierul și un număr de slujbași hotărât de adunarea generală, în funcție de mărimea bisericii. Comitetul și adunarea administrativă sunt conduse de pastorul delegat de conferință, iar în lipsa acestuia, de către prezbiter, cu acordul pastorului sau al conferinței.

(2) Cele mai importante atribuții ale comitetului bisericii locale sunt: hrănirea spirituală a membrilor, păstrarea purității doctrinale, susținerea standardelor creștine, coordonarea lucrării de evanghelizare, administrarea finanțelor și a bunurilor bisericii și coordonarea departamentelor. Comitetul analizează și recomandă adunării administrative modificările în privința calității de membru.

Art. 34. — (1) Alegerea comitetului bisericii locale și a slujbașilor ei se fac, de regulă, din 2 în 2 ani, dintre membrii bisericii respective, de către adunarea generală a acesteia, conform prevederilor normelor Bisericii.

(2) Delegații pentru Adunarea generală a conferinței pot fi aleși odată cu slujbașii bisericii locale sau la o adunare administrativă special convocată în scopul acesta.

Art. 35. — Dizolvarea sau excluderea unei biserici locale se face în conformitate cu normele Bisericii, atunci când aceasta rămâne cu un număr atât de mic de credincioși încât funcționarea devine imposibilă sau când persistă în apostazie.

Art. 36. — Activitățile din biserică locală se desfășoară pe departamente, conform prevederilor normelor Bisericii. Între acestea sunt: Administrarea creștină a vieții, Asociația pastorală, Comunicare, Copiii, Diaconia, Educația, Misiunea femeii, Publicații, Relații publice și libertate religioasă, Sănătate, Spiritul profetic, Școala de Sabat și Lucrearea personală, Tineretul, Viața de familie și altele.

Art. 37. — Slujbașii bisericii locale slujesc în mod voluntar și își exercită atribuțiile în teritoriul bisericii locale care i-a ales.

CAPITOLUL VII

Conferința

Art. 38. — (1) Conferința este o organizație a Bisericii, cu personalitate juridică, având rol spiritual, administrativ și de reprezentare. Ea este alcătuită din totalitatea bisericilor locale de pe un anumit teritoriu, având drept de jurisdicție asupra acestora.

(2) Conferințele de pe teritoriul României aparțin Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și au aceleași scopuri, principii și reguli de organizare cu aceasta.

Art. 39. — (1) Adunarea generală a Conferinței este organul deliberativ și se compune din delegații de drept și delegații aleși.

(2) Delegații de drept sunt:

- a) toți membrii Comitetului executiv al conferinței;
- b) membrii Comitetului executiv al Uniunii de conferințe, prezenți în Adunarea generală a conferinței;
- c) membrii prezenți ai Comitetului Diviziunii;
- d) membrii prezenți ai Comitetului Conferinței generale;
- e) pastorii, pastorii asistenți și pastorii stagiați.

(3) Delegații aleși sunt: câte un delegat ales pentru fiecare biserică locală cu un număr mai mic de 250 de membri și câte un delegat pentru fiecare 250 de membri sau fracțiune de 250 de membri pentru bisericile locale cu un număr mai mare de 250 de membri.

(4) Numărul delegaților menționați la alin. (2) lit. b), c) și d) nu va depăși, împreună, 10% din numărul total al delegaților.

(5) La Adunarea generală a conferinței pot participa cu drept de vot și reprezentanți ai instituțiilor conferinței și alți invitați propuși de Comitetul executiv și aprobați de Adunarea generală, dar nu mai mult de 10% din numărul delegaților aleși.

Art. 40. — (1) Sesiunile Adunării generale a conferinței pot fi ordinare și extraordinare. Adunarea generală ordinară a conferinței se convoacă din 4 în 4 ani de către comitetul executiv al acesteia. Data și locul stabilite pentru sesiune se anunță în publicația oficială a Bisericii, cu cel puțin două luni înainte de începerea sesiunii. Excepțiile vor fi votate de Adunarea generală a conferinței.

(2) Adunările generale extraordinare se convoacă de către Comitetul executiv al conferinței în următoarele cazuri:

- a) din inițiativa Comitetului executiv al conferinței;
- b) prin votul majorității delegaților aflați în sesiune;
- c) la cererea unui procent de 40% din numărul bisericilor, exprimat prin comitetele lor;
- d) la cererea Comitetului Uniunii, al Diviziunii sau al Conferinței generale.

(3) Data și locul stabilite pentru sesiunea extraordinară se anunță în publicația oficială a Bisericii, cu cel puțin o lună înainte.

Art. 41. — (1) Adunarea generală a conferinței are autoritatea:

- a) să aleagă administratorii conferinței, directorii departamentelor și membrii Comitetului executiv al conferinței, precum și alți slujbași care nu fac parte din acest comitet;
- b) să acrediteze personalul conferinței;
- c) să ratifice înființarea și dizolvarea de biserici locale;
- d) să hotărască asupra tuturor chestiunilor legate de bunul mers al conferinței.

e) să adopte direcțiile strategice ale conferinței.

(2) Adunarea generală poate transfera Comitetului executiv responsabilitatea numirii unor directori de departamente, directori asociați și administratori asociați.

(3) Modul de desfășurare a Adunării generale se stabilește prin instrucțiuni emise de Comitetul executiv al Uniunii de conferințe.

Art. 42. — Toți delegații cu drept de vot, la o sesiune a Adunării generale a Conferinței, trebuie să fie membri cu o bună reputație, care nu sunt sub disciplina bisericii.

Art. 43. — Fiecare delegat de drept sau ales are dreptul la un singur vot. Votul este direct.

Art. 44. — (1) Organul de conducere al conferinței, între sesiuni, este Comitetul executiv. Numărul membrilor acestuia nu poate depăși 25 de persoane. Președintele, secretarul și trezorerierul conferinței sunt membri din oficiu ai Comitetului executiv. Funcția de secretar și trezorerier poate fi deținută de aceeași persoană. Ceilalți membri ai Comitetului executiv sunt aleși dintre directorii de departamente, pastori și pastori asistenți, directori de instituții și membri laici.

(2) Administratorii Uniunii Române, ai Diviziunii și ai Conferinței generale sunt membri din oficiu ai Comitetului executiv al conferinței. Numărul lor se adaugă celor menționați mai sus, dar numărul celor care au drept de vot nu va depăși 10% din numărul total al membrilor prezenți ai comitetului.

Art. 45. — Președintele conferinței, care trebuie să fie pastor hirotonit, cu experiență, este primul administrator și se raportează la Comitetul executiv al conferinței în consultare cu secretarul și trezorerierul. El acționează ca președinte al Adunării generale și al Comitetului executiv și va slui în interesul general al conferinței, după cum hotărâsc Adunarea generală și Comitetul executiv. El reprezintă organizația în cadrul Bisericii și în relațiile cu instituțiile statului sau cu alte persoane fizice și juridice. În activitatea sa de conducere aderă la reglementările Uniunii de conferințe, Diviziunii și Conferinței generale, lucrând în armonie cu Comitetul Uniunii de conferințe și în strânsă consultare cu administratorii Uniunii. El este membru din oficiu al Comitetului executiv al Uniunii de conferințe.

Art. 46. — Secretarul conferinței, asociat cu președintele, în calitate de administrator, slujește sub conducerea Comitetului executiv și acționează ca vicepreședinte al Comitetului executiv. Secretarul se raportează la Comitetul executiv al conferinței după consultarea cu președintele. Este de datoria secretarului să păstreze procesele-verbale ale adunărilor generale și ale ședințelor Comitetului executiv; el pune la dispoziție copii ale acestor procese-verbale tuturor membrilor Comitetului executiv și administratorilor Uniunii de conferințe. De asemenea, secretarul pune la dispoziție informațiile cerute de către președinte sau de Comitetul executiv și îndeplinește orice alte îndatoriri care aparțin slujbei sale.

Art. 47. — (1) Trezorerierul conferinței, asociat cu președintele, în calitate de administrator, slujește sub conducerea Comitetului executiv.

(2) Trezorerierul se va raporta la Comitetul executiv al conferinței după consultare cu președintele.

(3) Trezorerierul este răspunzător de asigurarea conducerii financiare în cadrul organizației, ceea ce va include, dar nu se va limita la, primirea, păstrarea și cheltuirea de fonduri în armonie cu hotărârile Comitetului executiv, și de trimiterea fondurilor curente către Uniunea de Conferințe/Diviziune/ Conferința generală, în armonie cu regulamentele Diviziunii Euro-Africa, denumită în continuare *EUD*; va asigura totodată

informații de natură financiară președintelui și Comitetului executiv. De asemenea, trezorerul pune la dispoziția administratorilor Uniunii de conferințe copii ale documentelor financiare.

Art. 48. — Directorii de departamente ai conferinței vor lucra sub îndrumarea Comitetului executiv al conferinței și a președintelui și vor sluji în calitate de sfătuitori ai Bisericii.

Art. 49. — Comitetul executiv al conferinței este organul de conducere între sesiunile Adunării generale și are deplina autoritate să acționeze în numele acesteia, având următoarele atribuții:

a) elaborează strategia conferinței, pe baza liniilor directoare stabilite de Adunarea generală, și promovează planurile Uniunii;

b) răspunde de bunul mers al vieții religioase și morale în cuprinsul conferinței;

c) veghează la păstrarea unității de doctrină, organizație și practică religioasă;

d) hotărăște asupra administrării bunurilor și valorilor conferinței;

e) completează locurile vacante produse în timpul mandatului său. În cazul în care trebuie ales un nou președinte, Comitetul executiv va fi condus de către președintele Uniunii sau de către delegatul acestuia;

f) angajează dintre membrii Bisericii personalul necesar desfășurării activității în conferință, conform schemei de personal aprobate de Comitetul executiv al conferinței, și emite deciziile corespunzătoare;

g) hotărăște asupra definitivărilor, concedierilor și demisiilor privitoare la toți angajații conferinței;

h) în intervalul dintre sesiuni, acreditează personalul și retrage acreditarea persoanelor nedemne. Retragera acreditării unei persoane din Comitetul executiv al conferinței se poate face numai cu aprobarea a două treimi din numărul membrilor săi;

i) aprobă bugetul conferinței și veghează la executarea lui; aprobă bilanțul contabil;

j) face propuneri Uniunii pentru hirotonirea pastorilor sau pentru retragerea calității de pastor;

k) hotărăște asupra mutării pastorilor în cuprinsul conferinței;

l) stabilește sfera de activitate a personalului pastoral și administrativ;

m) stabilește atribuțiile directorilor de departamente;

n) exercită dreptul de disciplină asupra tuturor angajaților conferinței, judecând în primă instanță abaterile săvârșite;

o) acceptă daruri, donații, testamente, moșteniri, subvenții, legate și altele;

p) susține și apără interesele de orice natură ale conferinței;

r) hotărăște înființarea de instituții subordonate conferinței;

s) avizează cererile de reprimire a persoanelor căsătorite/recăsătorite fără să fi avut acest drept;

ș) hotărăște mutarea sediului;

t) numește delegații pentru Adunarea generală a Uniunii de conferințe;

ț) convoacă Adunarea generală a conferinței;

u) aprobă înființarea bisericilor locale;

v) hotărăște destinația caselor de rugăciune, a caselor parohiale și a celorlalte imobile;

x) soluționează plângerile.

Art. 50. — (1) Personalul pastoral al Conferinței este alcătuit din: pastori hirotoniți, pastori asistenți și pastori stagiați. Lucrătorii biblici sunt angajați pe termen, pentru scopuri

misionare și evanghelice. Ei nu participă din oficiu la adunările generale ale conferinței.

(2) Angajații conferințelor și ai instituțiilor lor sunt transferați în funcție de interesele Bisericii.

Art. 51. — (1) Pastorii sunt angajați dintre absolvenții unei instituții de învățământ teologic AZȘ care și-au dovedit chemarea în timpul unei practici corespunzătoare.

(2) În lucrarea pastorală și evanghelică pot fi angajate și femei. Angajarea în lucrarea pastorală și evanghelică a femeilor nu implică actul de hirotonire a acestora.

Art. 52. — Personalul clerical și cel asimilat, dar și membrii comitetului de conducere al bisericii locale nu pot fi obligați să dezvăluie faptele încredințate sau de care au luat cunoștință în exercitarea statutului lor.

Art. 53. — Motivele pentru care un pastor sau alt angajat al uneia dintre organizațiile și instituțiile Bisericii poate fi concediat sunt următoarele: neîndeplinirea sarcinilor de serviciu, încălcarea legislației muncii, lipsa de vocație, restructurarea organizației, motive bugetare, purtare imorală, abateri de la doctrinele Bisericii AZȘ, abateri grave de la normele și regulamentele Bisericii și pierderea calității de membru al Bisericii.

CAPITOLUL VIII

Uniunea de conferințe

Art. 54. — Uniunea de conferințe este organul central de conducere — centrul de cult — al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România, cu funcție spirituală, administrativă și de reprezentare a acesteia, având personalitate juridică.

Art. 55. — (1) Adunarea generală a Uniunii de conferințe este organul deliberativ suprem al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România și se compune din:

a) delegații de drept, și anume:

— membrii Comitetului executiv al Uniunii;

— membrii prezenți ai Comitetului executiv al Diviziunii;

— membrii prezenți ai Comitetului executiv al Conferinței generale.

b) delegații aleși, și anume: câte un delegat pentru fiecare conferință, indiferent de numărul membrilor ei, și câte un delegat pentru fiecare 350 de membri sau fracțiune de 350 de membri, în proporție de jumătate laici și jumătate pastori.

c) alte persoane din conducerea instituțiilor denominaționale deținute și conduse de Uniune și de la conferințe pot fi recomandate de către Comitetul executiv al Uniunii de Conferințe și acceptate de către delegații aflați în sesiune. Numărul acestor delegați nu va depăși 10% din numărul total al delegaților aleși.

(2) Delegații prevăzuți la alin. (1) lit. b) sunt aleși de către Adunarea generală a conferințelor sau de către Comitetul executiv al acestora.

(3) Delegații prevăzuți la alin. (1) lit. b) și c) nu pot depăși 10% din totalul delegaților.

Art. 56. — (1) Sesiunile Adunării generale a Uniunii de conferințe pot fi ordinare și extraordinare. Adunarea generală ordinară se convoacă o dată la 5 ani de către Comitetul executiv al Uniunii. Data și locul stabilite pentru sesiune se anunță în publicația oficială a Bisericii, cu cel puțin 3 luni înainte.

(2) Adunarea generală extraordinară este convocată de Comitetul executiv al Uniunii în următoarele cazuri:

a) la hotărârea Comitetului executiv al Uniunii;

b) la cererea Comitetului executiv al Diviziunii sau al Conferinței generale;

c) la cererea majorității delegaților adunați în sesiune;

d) la cererea unui procent de 50% din Comitetele executive ale conferințelor din cadrul Uniunii de conferințe.

(3) Data și locul stabilite pentru sesiunea extraordinară se anunță în publicația oficială a Bisericii, cu cel puțin o lună înainte. În cazuri de urgență, comunicarea se face pe căile cele mai eficiente. În anunțul dat spre publicare este inclusă și agenda Adunării generale.

Art. 57. — (1) Adunarea generală a Uniunii are autoritatea:

a) să îi aleagă pe administratorii Uniunii, pe directorii departamentelor și pe membrii Comitetului executiv al Uniunii, precum și pe alți slujbași care nu fac parte din acest comitet;

b) să acrediteze personalul Uniunii și pastorii pensionari;

c) să ratifice înființarea și dizolvarea de conferințe;

d) să hotărască asupra tuturor chestiunilor legate de bunul mers al Uniunii;

e) să examineze rapoartele de activitate ale slujbașilor la încheierea mandatului;

f) să adopte direcțiile strategice ale Uniunii.

(2) Adunarea generală poate transfera responsabilitatea numirii unor directori de departamente, directori asociați și administratori asociați Comitetului executiv.

(3) Modul de desfășurare a Adunării generale se stabilește prin instrucțiuni emise de Comitetul executiv al Uniunii de conferințe.

Art. 58. — Toți delegații cu drept de vot, la o sesiune a Adunării generale a Uniunii de conferințe, trebuie să fie membri cu o bună reputație, care nu sunt sub disciplina bisericii.

Art. 59. — Fiecare delegat de drept sau ales are drept la un singur vot. Votul este direct.

Art. 60. — Toți administratorii, directorii de departamente și asociații lor, secretarii asociați și trezorerii asociați, precum și membrii Comitetului executiv aleși de către Adunarea generală ordinară a Uniunii dețin slujba până la următoarea Adunare generală ordinară, dacă nu au demisionat sau nu au fost demiși de către Comitetul executiv sau de către o Adunare generală extraordinară.

Art. 61. — (1) Conducerea centrală a Uniunii de conferințe între sesiuni este Comitetul executiv. Numărul membrilor acestuia nu va depăși 35 de persoane.

(2) În Comitetul executiv al Uniunii, următoarele persoane sunt membri din oficiu: președintele, secretarul și trezorerul Uniunii, președinții conferințelor, președintele Institutului Teologic, directorul Casei de editură și directorul Centrului media. Ceilalți membri sunt aleși dintre directorii de departamente, directorii altor instituții, pastori și membri laici.

(3) Administratorii Diviziunii și ai Conferinței generale sunt membri din oficiu ai Comitetului executiv al Uniunii de Conferințe. Aceștia se adaugă celor menționați mai sus, dar numărul celor care au drept de vot nu va depăși 10% din numărul total al membrilor prezenți ai comitetului.

Art. 62. — Președintele Uniunii, care trebuie să fie pastor hirotonit, cu experiență, este primul administrator și se raportează la Comitetul executiv al Uniunii de conferințe în consultare cu secretarul și trezorerul. El acționează ca președinte al Adunării generale și al Comitetului executiv și slujește în interesul general al Uniunii de conferințe, după cum hotărăsc Adunarea generală și Comitetul executiv. El reprezintă organizația în cadrul Bisericii și în relațiile cu instituțiile statului sau cu alte persoane fizice și juridice. În activitatea sa de

conducere aderă la reglementările Diviziunii și ale Conferinței generale, lucrând în armonie cu Comitetul executiv al Diviziunii și în strânsă consultare cu administratorii Diviziunii.

Art. 63. — Secretarul Uniunii de conferințe, asociat cu președintele, în calitate de administrator, slujește sub conducerea Comitetului executiv și va acționa ca vicepreședinte al Comitetului executiv. Secretarul se va raporta la Comitetul executiv al Uniunii de conferințe după consultarea cu președintele. Este de datoria secretarului să păstreze procesele-verbale ale adunărilor generale și ale ședințelor Comitetului executiv; el pune la dispoziție copii ale proceselor-verbale tuturor membrilor Comitetului executiv al Uniunii și administratorilor Diviziunii. De asemenea, secretarul pune la dispoziție informațiile cerute de către președinte sau de Comitetul executiv și îndeplinește orice alte îndatoriri care aparțin slujbei sale.

Art. 64. — Trezorerul Uniunii de conferințe, asociat cu președintele, în calitate de administrator, slujește sub conducerea Comitetului executiv. Trezorerul se raportează la Comitetul Executiv al Uniunii de conferințe după consultare cu președintele. Trezorerul asigură conducerea financiară în cadrul organizației, ceea ce include, dar nu se limitează la, primirea, păstrarea și cheltuirea de fonduri în armonie cu hotărârile Comitetului executiv. De asemenea, răspunde de trimiterea fondurilor destinate Diviziunii/Conferinței generale în armonie cu regulamentele Diviziunii/EUD și asigură informații de natură financiară președintelui și Comitetului executiv. Trezorerul pune la dispoziție copii ale documentelor financiare administratorilor Diviziunii.

Art. 65. — Directorii departamentelor Uniunii de conferințe lucrează sub îndrumarea Comitetului executiv al Uniunii de conferințe și a președintelui, având rol consultativ pentru domeniul lor de activitate.

Art. 66. — Între sesiunile Adunării generale, Comitetul executiv al Uniunii de conferințe are deplina autoritate să acționeze în numele acesteia, având următoarele atribuții:

a) elaborează strategia Uniunii, pe baza liniilor directoare stabilite de Adunarea generală;

b) răspunde de bunul mers al vieții religioase și morale în cuprinsul Uniunii;

c) reglementează și conduce activitățile patrimoniale ale Bisericii și hotărăște asupra administrării bunurilor Uniunii;

d) veghează la păstrarea unității de doctrină, organizație și practică religioasă;

e) răspunde de buna funcționare a învățământului pentru pregătirea cadrelor pastorale;

f) fixează data și convoacă Adunarea generală a Uniunii;

g) aprobă bugetul Uniunii, verifică și aprobă gestiunea financiară a Uniunii;

h) hotărăște, în colaborare cu Diviziunea și cu conferințele, asupra înființării și desființării de conferințe, precum și asupra întinderii lor teritoriale;

i) hotărăște angajarea, concedierea, transferarea și promovarea personalului Uniunii, precum și completarea vacanțelor produse între sesiuni. Angajarea se efectuează dintre membrii Bisericii. În cazul în care trebuie ales un nou președinte, Comitetul executiv va fi condus de președintele Diviziunii sau de către delegatul acestuia;

j) hotărăște asupra hirotonirii personalului pastoral și retragerii calității de pastor hirotonit;

k) stabilește atribuțiile directorilor de departamente și ale celorlalți angajați ai Uniunii, precum și ale președinților, secretarilor și trezorerierilor conferințelor;

l) judecă abaterile săvârșite de angajații Uniunii și de angajații instituțiilor subordonate Uniunii care au fost numiți de Uniune și se pronunță ca instanță de apel asupra hotărârilor date de către comitetele conferințelor și instituțiile subordonate Uniunii;

m) acceptă daruri, donații, testamente, moșteniri, subvenții, legate și altele;

n) susține interesele de orice natură ale Bisericii;

o) înființează, coordonează, controlează și desființează instituții;

p) numește și revocă conducătorii instituțiilor subordonate;

r) hotărăște mutarea sediului;

s) numește delegații la Adunarea generală a Conferinței generale;

ș) stabilește regulamentul pentru adunările generale electivă la nivel de Uniune, conferință și biserică locală;

t) stabilește regulamentul de ordine interioară al Bisericii;

ț) stabilește statutul și regulamentul de funcționare al Casei de pensii;

u) stabilește destinația imobilelor din patrimoniul propriu;

v) emite autorizațiile de funcționare pentru biserici locale și grupe.

CAPITOLUL IX

Patrimoniu și mijloace financiare

Art. 67. — Patrimoniul Bisericii este compus din bunurile mobile și imobile ale acesteia și ale instituțiilor ei. Bunurile imobile de cult cuprind lăcașurile de cult, sediile, locuințele parohiale, cimitirele și altele. Biserica este preocupată de întreținerea și dezvoltarea patrimoniului.

Art. 68. — Fondurile și bunurile de orice fel ale Bisericii, administrate de Uniunea de conferințe, provin, conform regulamentului, din contribuții benevole de orice natură, primite de la conferințe sau în mod direct, de la persoane fizice sau juridice, incluzând diferite daruri, succesiuni, legate, donații, subvenții, activități comerciale desfășurate în nume propriu ori prin instituții și altele.

Art. 69. — Fondurile și bunurile de orice fel ale Bisericii, administrate de conferințe, provin, conform regulamentului, din contribuții benevole de orice natură din teritoriul acesteia, primite de la bisericile locale sau în mod direct, de la persoane fizice și juridice, incluzând diferite daruri, succesiuni, legate, donații, subvenții, activități comerciale desfășurate în nume propriu ori prin instituții și altele.

Art. 70. — Orice fel de daruri, contribuții, subvenții, succesiuni, legate, donații, precum și orice alte bunuri intrate în mod legal în patrimoniul bisericii nu pot face obiectul revendicării lor ulterioare din partea donatorilor sau a moștenitorilor acestora.

Art. 71. — Fondurile care, potrivit regulamentului, sunt destinate Uniunii de Conferințe și conferințelor vor fi folosite în armonie cu regulamentele financiare ale Diviziunii și ale Conferinței generale a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea. În cazul donațiilor, întrebuințarea lor se va face conform intențiilor donatorului și în armonie cu principiile Bisericii.

Art. 72. — Fondurile Bisericii vor fi păstrate în conturi curente sau în depozite, în bănci sau case de economii, conform hotărârilor comitetelor executive ale Uniunii, respectiv ale conferințelor, și vor fi retrase numai de persoanele autorizate de către acestea.

Art. 73. — Serviciile financiare ale Uniunii, conferințelor și ale instituțiilor acestora vor pregăti în mod regulat rapoarte financiare de venituri și bilanțe financiare și vor prezenta anual copii ale rapoartelor financiare forurilor prevăzute în regulamentul financiar.

Art. 74. — Uniunea de Conferințe, conferințele și instituțiile acestora vor pregăti bugete anuale în armonie cu regulamentele Diviziunii și ale Conferinței Generale a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea.

Art. 75. — Rapoartele financiare ale Uniunii de conferințe, ale conferințelor și ale instituțiilor Bisericii vor fi supuse anual reviziei din partea organelor de control ale forurilor superioare ale Bisericii.

Art. 76. — Biserica și instituțiile ei produc materiale cultice cum ar fi: literatură, materiale audio, video, tipărituri, în funcție de nevoile Bisericii.

Art. 77. — În localitățile în care Biserica nu are cimitir propriu, iar comunele nu au cimitire comunale, înmormântarea membrilor decedați se poate efectua în oricare dintre cimitirele existente, conform prevederilor legale.

Art. 78. — Bisericile și cimitirele sunt afectate în mod direct și exclusiv cultului și nu pot fi înstrăinate. Bunurile afectate exclusiv serviciului de cult pot fi dezafectate prin decizia organizației care le deține, cu aprobarea forului superior. Bunurile dezafectate pot fi înstrăinate numai cu aprobarea forului superior.

CAPITOLUL X

Dispoziții finale

Art. 79. — În cazul dizolvării unei biserici locale, patrimoniul acesteia rămâne în proprietatea conferinței de care aparține. Comitetul executiv al conferinței are competența asupra patrimoniului acesteia.

Art. 80. — (1) În caz de dizolvare a unei Conferințe sau a Uniunii de conferințe este necesară o majoritate de două treimi din voturile delegaților prezenți și care votează.

(2) În cazul dizolvării unei conferințe, Comitetul executiv al Uniunii de conferințe dispune asupra patrimoniului acesteia în acord cu legislația românească.

(3) În cazul dizolvării Uniunii de conferințe, Diviziunea și Conferința generală dispun asupra patrimoniului acesteia în acord cu legislația românească.

Art. 81. — (1) Modificarea prezentului statut este de competența Adunării generale a Uniunii, cu votul majorității delegaților prezenți și care votează.

(2) În situații excepționale, între sesiuni se pot aduce modificări prezentului statut de către Comitetul executiv al Uniunii cu votul a cel puțin a două treimi din numărul membrilor comitetului, cu respectarea modelului de statut stabilit de Conferința generală.

(3) Schimbările efectuate de Comitetul executiv al Uniunii de conferințe vor produce efecte de la data publicării lor, urmând să fie supuse aprobării următoarei Adunări generale a Uniunii.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA

din 11 octombrie 2007

În Cauza Dragoș împotriva României

(Cererea nr. 32.743/05)

Strasbourg

În Cauza Dragoș împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii B.M. Zupančič, președinte, C. Bîrsan, doamna A. Gyulumyan, domnii E. Myjer, David Thór Björgvinsson, doamnele I. Ziemele, I. Berro-Lefèvre, judecători, și din domnul S. Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 20 septembrie 2007,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 32.743/05) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Anca Ruxandra Dragoș (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 3 septembrie 2005 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta este reprezentată de doamna Liliana Poenaru, avocat în București. Guvernul român (*Guvernul*) este

reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 2 iunie 2006, Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3 din Convenție, ea a hotărât să analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în anul 1940 și locuiește în București.

5. În anul 1950 a fost naționalizat imobilul situat în București, str. Lt. Paul Ionescu nr. 4, și compus dintr-un teren de 268,8 m² și o construcție împărțită în mai multe apartamente, care a aparținut unchiului și mătușii reclamantei.

6. Prin Sentința din 12 decembrie 1997, rămasă definitivă prin neexercitarea căilor de recurs, Tribunalul Municipiului București a admis o acțiune în revendicare imobiliară formulată de reclamantă, a constatat ilegalitatea naționalizării și a dispus ca autoritățile să îi restituie, în calitate de moștenitoare, apartamentul nr. 1 și terenul aferent de 87,49 m².

7. În pofida recunoașterii definitive a dreptului său de proprietate, reclamanta se vede în imposibilitatea de a-și recupera bunul, deoarece, în temeiul Legii nr. 112/1995, statul a vândut între timp apartamentul în discuție chiriașilor care îl ocupau.

8. În anul 1998, reclamanta a solicitat instanței să constate nulitatea vânzării bunului. Ea a arătat că naționalizarea a fost abuzivă și ilegală, că statul nu era proprietarul legitim al apartamentului și, prin urmare, nu putea să îl vândă legal.

9. La finalul procedurii, prin Decizia din 11 decembrie 2000, Curtea de Apel București, deși i-a recunoscut reclamantei dreptul de proprietate, i-a respins acțiunea pe motivul că chiriașii erau cumpărători de bună-credință. Curtea de Apel nu i-a acordat reclamantei nicio despăgubire.

10. În anul 2002, reclamanta a introdus împotriva chiriașilor o acțiune în revendicare a bunului ce îi aparținea. Ea a arătat că dreptul său de proprietate asupra apartamentului în discuție fusese recunoscut prin Sentința definitivă din 12 decembrie 1997 și că chiriașii cumpăraseră pe riscul lor un bun care făcea obiectul unui litigiu.

11. Prin Decizia definitivă din 4 martie 2005, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins acțiunea reclamantei. Înalta Curte a reținut că foșii chiriași aveau dreptul de a păstra bunul cumpărat, având în vedere buna lor credință ce fusese stabilită prin Decizia definitivă din 11 decembrie 2000, investită cu autoritate de lucru judecat.

12. După adoptarea Legii nr. 10/2001 din 14 februarie 2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv de stat în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, reclamanta a solicitat să i se restituie apartamentul. Nici până în prezent reclamanta nu a reușit să reintre în posesia bunului său și nici nu a fost despăgubită pentru pierderea lui.

II. Dreptul și practica internă pertinente

13. Prevederile relevante din Legea nr. 10/2001, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 247/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, și jurisprudența internă pertinentă sunt descrise în hotărârile *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, §§ 19—26, 21 iulie 2005), *Păduraru împotriva României* (nr. 63.252/00, §§ 38—53, 1 decembrie 2005), *Porteanu împotriva României* (nr. 4.596/03, §§ 21—24, 16 februarie 2006) și *Radu împotriva României* (nr. 13.309/03, §§ 18—20, 20 iulie 2006).

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție

14. Reclamanta susține că vânzarea bunului către chiriași, validată prin deciziile din 11 decembrie 2000 a Curții de Apel București și din 4 martie 2005 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa, decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

15. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, ea observă că nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, îl declară admisibil.

B. Asupra fondului

16. Guvernul subliniază dificultățile legate de reglementarea problemei imobilelor naționalizate și face o prezentare a legilor adoptate succesiv de către stat în materie după anul 1989. El apreciază că ultima reformă în materie, și anume Legea nr. 247/2005, prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea se va face prin emiterea de titluri de participare într-un organism colectiv de valori mobiliare (*Fondul Proprietatea*), la valoarea bunului stabilită prin expertiză. Guvernul concluzionează că despăgubirea prevăzută de legislația română răspunde cerințelor art. 1 din Protocolul nr. 1 și că întârzierea înregistrată în acordarea despăgubirilor către reclamantă nu afectează justul echilibru ce trebuie păstrat între interesele din cauză.

17. Reclamanta contestă argumentele Guvernului. Punând în evidență abuzurile autorităților, care i-au vândut bunul naționalizat ilegal în ciuda legislației naționale care interzicea vânzarea acestor tipuri de bunuri, ea consideră că despăgubirile propuse de autorități, în special sub forma unor acțiuni la bursă, nu sunt efective, având în vedere caracterul incert al valorii acestor acțiuni.

18. Curtea a tratat în mai multe rânduri cauze ce ridicau probleme similare cu cele ale speței de față și a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (vezi *Porteanu*, citată mai sus, §§ 32—35).

19. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt sau argument care să poată duce la o concluzie diferită în cazul de față. Curtea reafirmă în special că, în contextul legislativ român, ce reglementează acțiunile în revendicare imobiliară și restituirea bunurilor naționalizate de regimul comunist, vânzarea de către stat unor terți de bună-credință a unui bun ce aparține altei persoane, chiar și atunci când este anterioară confirmării în justiție în mod definitiv a dreptului de proprietate al acesteia, reprezintă o privare de bunul respectiv. O astfel de privare, combinată cu lipsa totală de despăgubire, este contrară art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Străin*, citată mai sus, §§ 39, 43 și 59).

20. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, zădărnicierea dreptului de proprietate al reclamantei asupra bunului său, combinată cu lipsa totală de despăgubire timp de aproape 10 ani, i-a impus o sarcină disproporțională și excesivă, incompatibilă cu dreptul de a i se respecta bunurile, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

Prin urmare, în speță a avut loc încălcarea acestei prevederi.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

21. Reclamanta susține că vânzarea bunului către chiriași, validată de Curtea de Apel București la data de 11 decembrie 2000 și de Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 4 martie 2005, a dus la imposibilitatea de a asigura executarea Sentinței definitive din 12 decembrie 1997, pronunțată de Tribunalul Municipiului București, care dispusese ca statul să i-l restituie, ceea ce a încălcat art. 6 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...), care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Asupra admisibilității

22. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, ea observă că nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, îl declară admisibil.

B. Asupra fondului cauzei

23. Curtea consideră, ținând cont de concluziile sale din paragrafele 18—20 de mai sus, că nu se impune să statueze asupra fondului acestui capăt de cerere (vezi, *mutatis mutandis* și, printre altele, *Laino împotriva Italiei* [MC], nr. 33.158/96 § 25, CEDO 1999-I, *Zanghi împotriva Italiei*, Hotărârea din 19 februarie 1991, seria A nr. 194-C, p. 47, § 23, și *Biserica Catolică de la Canele împotriva Greciei*, Hotărârea din 16 decembrie 1997, *Culegere* 1997-VIII, § 50).

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

24. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu

25. Reclamanta solicită restituirea apartamentului al cărui drept de proprietate i-a fost recunoscut prin Sentința definitivă din 12 decembrie 1997 sau, în caz contrar, cu titlu de daune materiale, acordarea unei sume reprezentând valoarea actuală a acestuia. În acest sens, ea furnizează un raport de expertiză tehnică imobiliară, conform căruia valoarea actuală a bunului se ridică la 141.684 euro. Ea nu solicită repararea prejudiciului moral.

26. Guvernul consideră că valoarea de piață a bunului aflat în litigiu este de 36.124 euro și prezintă un raport de expertiză în acest sens.

27. Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza vânzării de către stat a bunului reclamantei către terți de bună-credință, înainte de confirmarea definitivă în justiție a dreptului său de proprietate, combinată cu lipsa totală de despăgubire.

28. În circumstanțele speței, Curtea apreciază că restituirea bunului litigios, așa cum a fost dispusă prin Sentința din 12 decembrie 1997, ar pune-o pe reclamantă pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate.

29. Dacă statul pârât nu procedează la această restituire într-un termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, Curtea decide ca el să îi plătească reclamantei, cu titlu de daune materiale, o sumă care să corespundă valorii actuale a bunului.

30. Curtea observă diferența semnificativă dintre valoarea imobilului stabilită de cele două expertize prezentate de părți, diferență datorată în special estimărilor diferite în ceea ce

privește valoarea terenului și, în egală măsură, luării în considerare a unor suprafețe diferite. Ținând cont de informațiile de care dispune referitoare la prețurile de pe piața imobiliară locală și de elementele furnizate de părți, Curtea apreciază că valoarea actuală de piață a bunului este de 70.000 euro.

B. Cheltuieli de judecată

31. Reclamanta nu solicită rambursarea cheltuielilor de judecată suportate.

32. Curtea constată că nu se impune acordarea unei sume cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

33. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE,

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
3. hotărăște că nu este necesar să examineze capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție;
4. hotărăște:

a) ca statul pârât să îi restituie reclamantei apartamentul nr. 1, situat la parter, din str. Lt. Paul Ionescu nr. 4 din București, precum și terenul aferent, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție;

b) ca, în lipsa acestei restituiri, statul pârât să îi plătească reclamantei, în același termen de 3 luni, 70.000 euro (șaptezeci mii euro), cu titlu de daune materiale, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

5. hotărăște ca suma respectivă să fie convertită în lei noi românești (RON), la rata de schimb valabilă la data plății;

6. hotărăște ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă, având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

7. respinge cererea de reparație echitabilă pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 11 octombrie 2007, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupančič,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 280564